

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Cap. 1. De Elocutione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

quod infelicissimam matrem vltra solita charitatis exagitat affectus, amabam marite periturum. Infames quantumlibet hanc impatientiam, ego mihi videor defuisse, cessasse, multum de lætitia, multum perdidisse de gaudijs. Nemo vnquam filium nimis amauit. Excuso tibi, inquit, iuuenis innocentiſſime, quod supremis tuis nondum præstitisti misera comitatum. Viuere quidem te defuncto continuò non debui, sed mori marito tacente non potui. Rumpam tædium

lucis inuisæ. sed prius licuerit coram ciuitate manibus tuis iusta perfoluere, cum damnato supra callidissimum silentium parricida, nihil te dixisse constiterit. Ignosce quod ad iudicium istud orbata durauit. Timui, ne si ad exitum impatientia, si præcipiti pietate properassem, faceret alium parricida de mea morte

rumorem.
(?)

Finis Libri Sexti.

DE

ELOCUTIONE, LIBER SEPTIMVS.

De Elocutione.

CAPVT PRIMVM.

VAE ad elocutionis virtutes attinent, sunt à nobis in prima eloquentiæ parte diffusius exposita. Sed tamen, quoniam semel ad præceptiones defluximus; nonnulla de huius ipsius virtutis Rhetoricæ cultura, saniorum Rhetorum placita trademus. Sunt enim in hac parte (vt liberè fatear) infinita, vel etiam aliquot veterum Rhetorum ineptiæ, qui cum ad sublimes illas eloquentiæ vires asurgere non possent, toti in literulis, syllabifque aucupandis, & in toruanda periodo hæserunt. Quæ res, etsi in suo genere non sunt negligenda; Tamen eas conſectari morosius, & præ illis heroicis sensus parui facere, hominis est intemperanter abutentis otio; & literis. Ego enim sic arbitror, eloquentiam ex sensibus, & verbis, quasi ex animo, & corpore constare esse. Quæ contemptis grauius sententijs, omnes in verborum structu-

ram curas, & cogitationes interdunt, similes illis videntur, qui neglecto spiritu, *cælestis auræ particula*, solam cutem impensius curant. Cauent enim vehementer, ne collidantur literæ, ne hiatus incurrant vocalium, ne asperos auribus sonos contumaces syllabæ efficiant: Dant singularem operam, vt trahantur periodi, vt comprius interſtincta particulis cola, vt oratorij pedes concinant, vt post longos circuitus frequens sit illud intercalare Epiſodium, esse videntur.

Interim præclaris sensibus exhausti, ieiuni, macilentii, totas orationes Græculorum nugis, & literarum obseruationibus complent. Hoc quidem misera vanitas est, & ea opinor, quæ sanctorum virorum scriptis castigatur, puerilis loquentia, inanis rerum, plena ineptiarum.

Quamquam non hæc à me ita dici velim, vt omnem verborum oratum, contemnendum purem: Nam vt corporis honestam curam

In minutis
elocutionis
ano danda
scrupulosi-
us immerge-
ri, puerilia
est ingenij.

ram curas, & cogitationes interdunt, similes illis videntur, qui neglecto spiritu, *cælestis auræ particula*, solam cutem impensius curant. Cauent enim vehementer, ne collidantur literæ, ne hiatus incurrant vocalium, ne asperos auribus sonos contumaces syllabæ efficiant: Dant singularem operam, vt trahantur periodi, vt comprius interſtincta particulis cola, vt oratorij pedes concinant, vt post longos circuitus frequens sit illud intercalare Epiſodium, esse videntur.

